

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. Š.**, zastoupený JUDr. Petrem Veselým, advokátem se sídlem Nerudova 348, Kadaň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, proti udělení pokuty v blokovém řízení dne 3. 7. 2015, číslo bloku E1814131, série GE/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 1 A 21/2017 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla jako nepřipustná podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal prohlášení nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2015, číslo bloku E1814131 série GE/2014, kterým mu byla uložena pokuta v blokovém řízení ve výši 1000 Kč. Stěžovatel se měl dle údaje na bloku dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Městský soud žalobu odmítl s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, dle kterého je žaloba nepřipustná proti správnímu rozhodnutí (zde rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dále jen „zákon o přestupcích“),

kteře bylo vydáno v dšsledku souhlasu ůčastnřka řřzení a tedy jeho vřdomřho rozhodnutř, že přestupek nebude projednán v řřzení, jehož předmřtem by bylo skutkovř i přavnř posouzenř jeho jednání.

[3] Stěžovatel v kasačnř stěžnosti namřtá dšvod podle § 103 odst. 1 přsm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel si je vřdom uvedenřho usnesenř rozšřřenřho senátu, nicmřnř s nřm nesouhlasř. Namřtá, že ůčastnřci silničnřho provozu podepisujř pokutovř bloky, aniž by byli schopni zkontrolovat přavnř kvalifikaci v nich uvedenou, a nemajř ponřtř o tom, zda pokutovř blok splņuje vř všechny zakkonnř nálezřitosti. Pokud spřchajř vřce přestupkř a dojde k ohroženř jejich řřdičskřho opravnřnř, začnou tyto pokutovř bloky zkoumat a jsou leckdy překvapeni, co na nich najdou. Usnesenřm rozšřřenřho senátu bylo stanoveno, že nemohou napadat tyto bloky žalobami na nicotnost, ale mohou namřtat jejich nicotnost v navazujřcřch řřzenřch, např. v řřzení o nāmřtkách proti záznamu v registru řřdičř. Stěžovatel mř za to, že takovř koncepce není šřastnř, neboť spřavnř orgány se necitř dostatečnř kompetentnř k posuzovánř nicotnosti pokutovřho bloku a raději vycházejř ze zászady presumpce spřavnřnosti takovřch aktř. Osoba postiženř pokutou tak mř reálnou mořžnost namřtat nicotnost ař v žalobách proti spřavnřm rozhodnutřm vydanřm v navazujřcřch spřavnřch řřzenřch, tedy ař s odstupem nřkolika let a v situaci, kdy je navazujřcř rozhodnutř jřř pravomocnř a vykonatelnř. Mřže tak dojřt i k situaci, že zatřmco v jednom navazujřcřm řřzení bude pokutovř blok posouzen jako nicotnř, v jinřm nikoli.

[5] Stěžovatel podotřkř, že danřmu systřmu zcela chybř opravnř prostředek pro situaci, kdy v pokutovřm bloku dojde evidentnř k chybnř přavnř kvalifikaci či je zcela zjevnr, že se přestupek nestal. Pak spřavnř orgány vycházř z toho, že se ůčastnřk předem vzdal svřch přřv. Na ůjmu platnosti pokutovřho bloku není ani skutečnost, že ůčastnřk pokutovř blok podepsal zjevnr otřesen ihned po dopravnř nehodř či v jinř třživř osobnř situaci, přřpadnř na zakkadř uchlřcholenř ze strany policistř, kteřř jej ujřšřujř, že za tento přestupek nejsou body, na mřstř to bude jen za 500 Kř, zatřmco na magistrátu to bude v řřadu tisícř. Stěžovatel mř za to, že mnohem vřšř smysl by dával systřm, ve kterřm by bylo přřpušřeno podání žaloby na nicotnost rozhodnutř o uloženř pokuty v blokovřm řřzení.

[6] Na zakkadř uvedenřho stěžovatel navrhuje, aby zdejřř soud usnesenř mřstskřho soudu zrušřl a vřc mu vrátil k dalšřmu řřzení.

[7] Žalovanř se k podanř kasačnř stěžnosti nevyjřdřřila.

[8] Nejvřšřř spřavnř soud nejprve posoudř formálnř nálezřitosti kasačnř stěžnosti a konstatoval, že kasačnř stěžnost je podana osobou k tomu opravnřnřnou, je podana vřas, jde o rozhodnutř, proti nřmuž je kasačnř stěžnost přřpušřnř, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasačnř stěžnost splņuje podmřnky řřzení a je přřpušřnř a projednatelnř.

[9] Dšvodnost kasačnř stěžnosti pak zdejřř soud posoudř v mezřch jejřho rozsahu a uplatnřnřch dšvodř (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve vřci přřtom rozhodl bez nařřzenř jednání za podmřnek vyplvajřcřch z ustanovenř § 109 odst. 2, vřty pvnř s. ř. s.

[10] Kasačnř stěžnost není dšvodnř.

[11] Nejvřšřř spřavnř soud upozorņuje, že řřzení o kasačnř stěžnosti je ovládáno dispozičnř zászadou (§ 109 odst. 3, vřta před střednřkem s. ř. s.), a proto kvalita a přeciznost ve formulaci

pokračování

obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak podstatné, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Stěžovatel v podané kasační stížnosti v podstatě pouze velice obecně a hypoteticky předesílá, proč považuje systém posvěcený usnesením rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, kdy účastník silničního provozu, jemuž byla uložena bloková pokuta (§ 84 a násl. zákona o přestupcích), nemůže podat žalobu proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost tohoto rozhodnutí, za nedokonalý, aniž by svoji argumentaci jakkoli individualizoval a vztáhnul na projednávanou věc. S ohledem na uvedené se k projednávané věci vyjádří pouze v obecné rovině rovněž Nejvyšší správní soud.

[12] Jak již uvedl městský soud, a ostatně i stěžovatel, možností přezkumu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se již zabýval rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, přičemž stěžovatel neuvedl žádný argument, který by měl Nejvyšší správní soud přesvědčit o tom, aby se od uvedeného usnesení jakkoli odchýlil.

[13] Stěžovatel se v kasační stížnosti pokouší účastníky silničního provozu vykreslit jako osoby, které jsou nucené okolnostmi (dopravní nehoda apod.) nebo policisty podepsat pokutový blok. Stěžovatel však o tomto svém tvrzení nepřináší žádný důkaz nebo jakoukoli konkretizaci vztahující se k nyní projednávané věci, která by svědčila o tom, že byl stěžovatel tak otřesen nastalou situací, že si nebyl vědom svého jednání, nebo že by byl jakkoli donucen policisty podepsat pokutový blok. Nejvyšší správní soud považuje tvrzení stěžovatele za účelová. Stejně tak lze jako pouhé ničím nepodložené tvrzení shledat i argumentaci stěžovatele stran toho, že se správní orgány necítí být dostatečně kompetentními k posouzení toho, zda je rozhodnutí nicotné a tomuto posuzování se proto vyhýbají. Uvedené tvrzení stěžovatel žádným konkrétním případem nepodporuje a ani nedokládá. Jeho argumentaci tak nelze považovat za nic jiného než pouhou spekulaci, která nemá schopnost přesvědčit Nejvyšší správní soud k změně ustáleného názoru o nepřípustnosti stěžovatelovy žaloby.

[14] Rozhodnutí v blokovém řízení lze vydat pouze tehdy, je-li přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a osoba, která se jej měla dopustit, je ochotná pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Jestliže by ten, kdo se měl podle závěru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný nebo by nebyl z jiného důvodu ochoten pokutu zaplatit (např. proto, že se domnívá, že se přestupek nestal, nebo že je na takové rozhodnutí příliš otřesen), nemusí souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a věc se projedná ve správním řízení. Zahájení správního řízení je tak jenom a pouze v dispozici osoby, která se měla přestupku dopustit, neboť právě jí je dáno na výběr, zda využije svého práva, aby spáchání přestupku bylo řádně prokazováno a bylo prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání, nebo bude věc vyřešena na místě zaplacením pokuty. V dané věci však stěžovatel tohoto práva nevyužil a věc byla s jeho souhlasem vyřízena v blokovém řízení.

[15] Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Povaha blokového řízení však vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žalobě zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že se přestupek nestal, nebyl spolehlivě zjištěn, na bloku je uvedeno chybné právní ustanovení apod. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložení pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování

skutkového a právního stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku. Jestliže tedy stěžovatel sám nepožádal o vedení správního řízení, v němž by mohl využít i řádné opravné prostředky, nemůže se dožadovat soudní ochrany proti (dle jeho názoru nicotnému) rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení.

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené souhlasí s městským soudem, že žaloba, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení postupem podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, je nepřijatelná podle § 68 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, který byl publikován pod č. 505/2005 Sb. NSS, dovodil, že „pokud soudní řád správní označuje za nepřijatelnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a *minor ad maius*) musí být nepřijatelná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání“.

[17] Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované ji soud nepřiznal, neboť jí žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu